

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., a JUDr. Radímy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce: **F. V.**, zast. JUDr. Zdeňkem Novákem, advokátem, se sídlem v Přerově, Čechova 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 3. 12. 2008, č.j. KUZL 80265/2008, sp. zn. KUSP 65841/2008 ÚP-Dou, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce JUDr. Zdeňka Nováka, advokáta, se sídlem v Přerově, Čechova 2.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 3. 12. 2008, č.j. KUZL 80265/2008, sp. zn. KUSP 65841/2008 ÚP-Dou, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 31. 7. 2008, č.j. SŘ/8019/2003/RS. Tímto rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil stavebníku I. M.

dokončenou stavbu „Stavební úpravy rodinného domu č.p. 74 v K. u H.“ na pozemku par. č. 50 v kat. území K. u H. a současně pro ni vydal souhlas s užíváním.

Proti citovanému rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu, ve které zejména namítal, že ze strany správních orgánů nedošlo k náležitému zjištění skutkového stavu věci, jak to předpokládá § 32 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V předcházejícím rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 15. 10. 2007, č.j. KUZL 50109/2007, bylo stavebnímu úřadu uloženo, aby se zabýval připomínkou, že provedenými úpravami došlo ke zvýšení zdiva o cca 30 cm, čímž mohlo dojít k zastínění obytných místností žalobce. Podle žalobce však nedošlo k odstranění rozporů mezi jednotlivými důkazy v řízení v prvním stupni a žalovaný poté takové rozhodnutí potvrdil. Skutečnost, že zeď byla zvednuta, plyne ze spisu. Nelze se ztotožnit se závěrem žalovaného, že předložený a doplněný projekt stavebníka a jeho čestné prohlášení představují dostatečný podklad pro rozhodnutí o nedůvodnosti námitek žalobce. Žalovaný se zabýval otázkou snížení hřebene střechy, ale žalobce namítal zvýšení zdiva. Je tedy zřejmé, že zvýšení zdiva nebylo správním orgánem zjišťováno, ačkoli jde o kvalitativně jinou námitku. Z předložených důkazů tak bylo vyvozeno něco, co z nich neplyne. Žalovaný též považoval výslech žalobcem navržených svědků za nedůvodný, ačkoli právě oni by byli schopni vysvětlit, jakým způsobem došlo ke zvýšení zdiva, případně jakým způsobem mohly tyto úpravy ovlivnit práva žalobce. Výslech svědků navrhl až pro odvolací řízení, neboť mu nebylo známo, jak rozhodne správní orgán prvního stupně. Žalobce byl v řízení postaven před skutečnost, že ačkoli byly provedeny úpravy, které měly vliv na stavbu v sousedství, nebyla mu dána možnost účinně se dovolat příslušné nápravy závadného stavu věci. Nelze přehlédnout, že žalovaný měl povědomost o zvýšení zdi, což plyne z odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 15. 10. 2007, č.j. KUZL 50109/2007, když žalobce argumentoval výsledky šetření Okresního úřadu Kroměříž, který mu dal za pravdu. Odvolací orgán se však spokojil pouze s čestným prohlášením stavebníka a doplněnou dokumentací. Žalovaný se podle žalobce též nevypořádal s námitkou, že protokol o tlakové zkoušce vnitřního vodovodu a ústředního vytápění ze dne 30. 9. 2003, protokol o stavu komínových průduchů ze dne 3. 4. 2003 a revize elektrického zařízení ze dne 13. 3. 2003 nejsou aktuální. Žalovaný tak svým rozhodnutím popřel svůj předchozí požadavek na předložení dokladů ze svého rozhodnutí ze dne 2. 3. 2006, č.j. KUZL 26755/05 ÚP-Dou. Žalovaný námitku žalobce o stáří dokumentů a neužívání uvedených rozvodů vyřešil tím, že konstatoval časovou neomezenost platnosti podkladů. Tím vytěsnil zájem na zjištění skutečného stavu věci. Žalobce též namítl absenci možnosti seznámit se s poklady rozhodnutí stavebního úřadu. Výzva k seznámení se s podklady byla jeho zástupci doručena dne 9. 6. 2008. Do spisu jeho zástupce nahlédl 18. 6. 2008, ovšem i po tomto datu byly do spisu zakládány další listiny, s nimiž však již žalobce možnost seznámit se neměl. Žalovaný tak rozhodl, ačkoli v řízení v prvním stupni z těchto listin bylo vycházeno. Tím bylo porušeno právo žalobce zakotvené § 33 odst. 2 správního řádu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Ze soudního spisu vyplývá, že žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť stavební úpravy se nijak nedotkly jeho vlastnického práva a nemohlo dojít ani ke snížení proslunění jeho stavby, neboť nedošlo ke zvýšení hřebene střechy ani okapů stavby. Stavební úřad zjistil skutkový stav přesně a úplně a měl potřebné poklady pro rozhodnutí. Z těchto podkladů též žalovaný vycházel a nezjistil žádná pochybení. Právní názor vyslovený žalovaným v předcházejících fázích řízení správní orgán prvního stupně respektoval a vytýkaná pochybení napravit, přičemž se vytýkanými nedostatky zabýval. Rozhodnutím, kterým argumentuje žalobce, též žalovaný konstatoval, že žalobce nespecifikoval, které místnosti žalobcova domu by měly být

ohroženy zastíněním. Žalobce zde pouze opakuje námitky, k nimž se již žalovaný vyjádřil. Stavebník doložil projektovou dokumentaci zpracovanou oprávněnou osobou a čestným prohlášením, z nichž je zřejmé, že okap byl vždy vysoký 3,2 m a hřeben střechy 5,9 m. Nynější dům má výšku 5,6 m. Nemohlo tedy dojít k většímu zastínění než před rekonstrukcí. Stavebník ponechal krov v původním tvaru a opravil poškozenou podezdívku, avšak v původní výšce. Neprovedl žádné zvyšování okapu ani hřebene střechy. Skutkový stav tedy byl zjištěn spolehlivě. Žalovaný se v řízení zabýval otázkou, zda došlo ke zvýšení střechy i okapu, stejně jako zdiva. V novém řízení pak žalobce námitky neuplatnil. Není též pravdou, že jediným důkazem bylo čestné prohlášení stavebníka, neboť byla předložena i dokumentace zpracovaná oprávněnou osobou a tyto důkazy byly hodnoceny v souladu se správním řádem. Žalobce ani jeho zástupce v průběhu nového projednání věci provedení výsledku svědků nepožadovali, ačkoli tak mohli učinit. Obdobnou námitkou se žalovaný zabýval již v původním řízení, kde neprovedení důkazů odůvodnil tím, že měl dostatek důkazů k posouzení skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný k námitce žalobce, že mu nebyla dána možnost účinně se dovolat příslušné nápravy závadného stavu věci, uvedl, že okruh účastníků stavebního řízení byl stanoven v souladu s § 97 odst. 1 stavebního zákona. Žalovaný dále uvedl, že předložené dokumenty byly stavebním úřadem posouzeny a s ohledem na skutečnost, že v nich nebyly shledány závady, stavba byla dokončena a stavebně nebylo do stavby, které se protokoly týkají, nijak zasahováno, vydal souhlas s užíváním stavby. Platnost protokolů nebyla nijak časově omezena a nebyl tak důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce argumentoval rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2006, č.j. KUZL 26755/05 ÚP-Dou, pak jde o rozhodnutí, které není předmětem žaloby, a citovaná pasáž je vytržena z kontextu. Namítal-li žalobce nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, pak žalovaný uvedl, že stavební úřad dal dne 9. 6. 2008 možnost všem účastníkům vyjádřit se k podkladu jeho rozhodnutí i ke způsobu jeho zjištění. Této možnosti využila i zástupkyně žalobce a námitky nevznesla. Žalobce tedy možnost seznámit se s obsahem spisu a poklady pro rozhodnutí měl. Tvrdil-li žalobce použití důkazů, k nimž neměl možnost se vyjádřit, žalovaný uvedl, že šlo o výpisy z katastru nemovitostí prokazující aktuální stav, pořízené pouze pro interní potřebu úřadu, kdy byl ověřován okruh účastníků řízení. S odkazem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu pro krajský soud vyplynuly následující podstatné skutečnosti: Rozhodnutím Městského úřadu Holešov, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 2. 6. 2003, č.j. SŘ/8019/2003/Sa, bylo zahájeno řízení o odstranění stavby „Stavební práce na úpravě střechy domu č. p. 74 v K. u H.“. Při ústním jednání o odstranění stavby dne 17. 6. 2003 bylo zjištěno nové vybudování zdi, která je cca o 30 cm vyšší než původní, čímž došlo ke změně sklonu části sedlové střechy. Stavební úřad vyzval stavebníka (pana I. M.) mimo jiné k tomu, aby do 31. 8. 2003 předložil žádost o dodatečné povolení uvedené stavby včetně souhlasu s jejím užíváním a doplnil ji požadovanými doklady. Zároveň bylo řízení o odstranění stavby do téhož data přerušeno. Stavebník dne 26. 8. 2003 podal žádost o dodatečné povolení stavby včetně souhlasu s užíváním rodinného domu č. p. 74 v K. u H. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 30. 12. 2003, č.j. SŘ/8019/2003/Sa, dodatečně povolil stavbu včetně jejího užívání, neboť žádost byla doložena požadovanou projektovou dokumentací souladnou s právními předpisy. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce 10. 1. 2004 odvolání, ve kterém namítal, že stavba je v rozporu s veřejným zájmem. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 26. 4. 2004, č.j. KUZL 3328/04 ÚP-Dou, bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2003, č.j. SŘ/8019/2003/Sa, o dodatečném povolení stavby zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Ze správního spisu dále vyplývá, že rozhodnutím Městského úřadu Holešov ze dne 12. 8. 2004, č.j. SŘ/8019/2003/Sa, bylo nařízeno nové projednání o odstranění stavby

„Nástavby a stavební úpravy domu č. p. 74 v K. u H. spojené se změnou v užívání (z půdního prostoru na obytnou část)“. Rozhodnutím téhož orgánu ze dne 2. 9. 2004, č.j. SŘ/8019/2003/Sa, byl stavebník vyzván, aby doplnil svoji žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 27. 8. 2003 a zároveň bylo řízení přerušeno do 31. 12. 2004. Dne 15. 12. 2004 stavebník doložil svoji žádost mimo jiné diagramem zastínění a opravenou projektovou dokumentací. Při seznámení se s poklady rozhodnutí žalobce dne 26. 1. 2005 uvedl, že z doplnění není jasné, o jaké úpravy stavebník žádá a jde pouze o seznam příloh včetně diagramu zastínění předloženého již v minulosti, jenž nereaguje na zjištění učiněná při místním šetření, tedy, že mohou být zastíněny i jiné místnosti žalobce. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 15. 2. 2005, č.j. SŘ/8019/2003/Sa, bylo řízení o dodatečném povolení stavby přerušeno do 31. 5. 2005, neboť žádost stavebníka nesplňovala požadované náležitosti, když byl zpochybněn předložený diagram zastínění neřešící proslunění všech obytných místností v objektu žalobce. Stavebník následně předložil diagram zastínění z 25. 4. 2005, z něhož plyne, že se ostatních obytných místností žalobce zastínění netýká. Při seznámení se s podklady dne 19. 9. 2005 žalobce zopakoval své námitky uplatněné při předcházejícím seznámení se s podklady dne 26. 1. 2005, když žádost stavebníka podle něho nesplňuje požadované náležitosti, a zároveň uvedl, že očekával, že diagram zastínění bude zpracovávat jiný zpracovatel. Rozhodnutím Městského úřadu Holešov ze dne 5. 10. 2005, č.j. SŘ/8019/2003/Ne, byla dodatečně povolena dokončená stavba „Nástavba a stavební úpravy domu č. p. 74 v K. u H. spojené se změnou v užívání (z půdního prostoru na obytnou část)“, a povoleno její užívání. K námitkám žalobce výše uvedeným nepřihlédl, neboť žádost není formalizovaný dokument a obsahuje požadované informace mimo jiné i o druhu a účelu stavby. Diagram zastínění byl též přezkoumán a bylo zjištěno, že ostatní okna nelze pro účely zastínění brát v potaz, neboť je zastíňuje stavba žalobce samotného. Stavba též byla v souladu s územně plánovací dokumentací a veřejným zájmem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 10. 2005 odvolání, protože nebyla stavebníkem podána úplná žádost o dodatečné povolení stavby, když její nedostatky nebyly dle žalobce odstraněny. Mělo tak být nařízeno odstranění stavby. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 2. 10. 2006, č.j. KUZL 26755/05 ÚP-Dou, bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Své rozhodnutí odvolací orgán odůvodnil mimo jiné tím, že správní orgán prvního stupně nerespektoval závazný právní názor vyslovený v jeho předchozím rozhodnutí ze dne 26. 4. 2004, č.j. KUZL 3328/04 ÚP-Dou, neboť stavební úřad při místním šetření dne 31. 8. 2004 nepopsal v protokolu předmět řízení, opětovně nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, nebyly projednány všechny provedené úpravy, zejména pak úpravy nahlášené stavební komisi. V předložené dokumentaci jsou též rozpory, když v jednom případě je výše okapu na obou stranách 3,2 metru a ve druhém na jedné straně 3 metry a na druhé není výška uvedena vůbec. Z předložené dokumentace též není zřejmý dosavadní a navrhovaný stav. Správní orgán prvního stupně též nepožadoval revizi elektroinstalace, tlakovou a topnou zkoušku ústředního vytápění nebo potvrzení o zkoušení komínů. Ze správního spisu dále vyplývá, že rozhodnutím ze dne 28. 8. 2006, č.j. SŘ/8019/2003/Sk, bylo na den 14. 9. 2006 nařízeno nové projednání v rámci řízení o odstranění stavby „Nástavba a stavební úpravy domu č. p. 74 v K. u H. spojené se změnou v užívání (z půdního prostoru na obytnou část)“. Výzvou ze dne 14. 11. 2006, č.j. SŘ/8019/2003/Sk, vyzval Městský úřad Holešov stavebníka k doplnění žádosti o údaje stran projektové dokumentace a řízení o odstranění stavby přerušil do 31. 3. 2007. Stavebník svoji žádost doplnil podáním ze dne 30. 3. 2007, kdy požádal o dodatečné povolení včetně povolení k užívání stavby „Stavební úpravy rodinného domu č. p. 74 v K. u H.“. Součástí žádosti učinil mimo jiné projektovou dokumentaci k tlakové zkoušce vnitřního vodovodu a tlakové a topné zkoušce ústředního vytápění ze dne 30. 9. 2003, kolaudační protokol o stavu komínových průchodů ze dne 3. 4. 2003 a zprávu o revizi elektrického

zařízení ze dne 13. 3. 2003. Do pokladů pro vydání rozhodnutí správního orgánu dne 2. 4. 2007 nahlédl zástupce žalobce a nevznese žádné připomínky. Ze správního spisu dále vyplývá, že rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 1. 6. 2007, č.j. SŘ/8019/2003/Sk, byla dodatečně povolena „Nástavba a stavební úpravy domu č. p. 74 v K u H. spojené se změnou v užívání (z půdního prostoru na obytnou část)“. Stavení úřad v odůvodnění mj. uvedl, že předmět řízení byl dodatečně vymezen při ústním jednání dne 14. 9. 2006, kde bylo konstatováno, jaké úpravy nebyly povoleny. K námitce zastínění správní orgán nepřihlédl, neboť je z projektové dokumentace zřejmé, že nedošlo ke zvýšení střechy a z tohoto důvodu nemohly mít úpravy vliv na zhoršení zastínění obytných místností žalobce. Ze správního spisu dále vyplývá, že proti citovanému rozhodnutí podal žalobce dne 21. 6. 2007 odvolání, ve kterém uváděl, že rozhodnutí nereaguje na námitky učiněné v průběhu řízení, nebyl zjištěn skutečný stav věci a nebyl respektován závazný právní názor odvolacího orgánu z rozhodnutí ze dne 26. 4. 2004 a ze dne 2. 3. 2006. Nesouhlasí s diagramem zastínění, který se prakticky neliší od dříve předložených a je v rozporu se skutečným stavem. Nejednalo se též o nový diagram zastínění, čímž stavebník nesplnil svoji povinnost dříve mu uloženou. Dva orgány v minulosti dospěly k závěru, že došlo ke zvýšení konstrukce střechy o 30 cm a nelze tak souhlasit se závěrem, že ke zhoršení zastínění místností žalobce nedošlo. Tvrzení správního orgánu je tak v rozporu se zjištěným stavem. Dále namítl, že jsou dány pochybnosti o stavu domu před a po stavebních úpravách. Nebyl též naplněn veřejný zájem na povolení stavby a mělo dojít k nařízení jejího odstranění. Stavební úřad též nevyhodnotil skutečnost, že došlo ke změně v užívání stavby, neboť původní půdní prostory byly změněny na obytné. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 15. 10. 2007, č.j. KUSP 50109/2007 ÚP-Dou, bylo citované rozhodnutí zrušeno a věc vrácena orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem pro tento postup byla mimo jiné okolnost, že se stavební úřad nijak nevypořádal s tím, zda obvodové zdivo bylo zvýšeno o 30 cm či nikoli. Stavební úřad tvrzení stavebníka ani rozdíl v projektových dokumentacích nijak nezkoumal ani neověřil. Nebyly též doloženy důkazy o původní výšce zdiva. Projektová dokumentace z roku 2006 neobsahovala žádný diagram zastínění a orgán prvního stupně tak vzal za podklad diagram zpracovaný k jiné dokumentaci stavby. Ze správního spisu dále vyplývá, že stavební úřad následně nařídil nové projednání odstranění předmětné stavby, resp. vyzval stavebníka, aby doplnil svoji žádost o dodatečné povolení stavby včetně jejího užívání mimo jiné o dokumentaci, z níž je zřejmý původní a nový stav a nový diagram zastínění způsobený případným zvýšením zdiva, a řízení přerušil do 30. 4. 2008, k žádosti stavebníka posléze do 31. 5. 2008. Doplnění žádosti ze 14. 5. 2008 doprovodil stavebník i čestným prohlášením prohlašujícím, že nedošlo při stavebních úpravách ke změně ve výšce nadezdívky, což doložil i ověřenou částí projektové dokumentace z roku 1956. Údaj o zvýšení v projektové dokumentaci byl chybný. Dne 18. 6. 2008 se s podklady rozhodnutí správního orgánu seznámil zástupce žalobce.

Ze správního spisu dále vyplývá, že rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 31. 7. 2008, č.j. SŘ/8019/2003/RS, byla dodatečně povolena dokončená stavba „Stavební úpravy rodinného domu č. p. 74 v K. u H.“ a vydán souhlas s jejím užíváním. Při posuzování otázky zvýšení podezdívky střechy vyšel správní orgán ze srovnání původní projektové dokumentace, projektové dokumentace nově předložené stavebníkem a dokumentace z roku 1956, z nichž obou je zřejmá stejná výše okapu. Při hodnocení této otázky vyšel orgán též z čestného prohlášení stavebníka ze dne 14. 5. 2008. Nemohlo tak dojít ke zhoršení pohody bydlení žalobce. Ze správního spisu dále vyplývá, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 28. 8. 2008 odvolání, v němž namítl, že rozhodnutí nevychází z náležitě zjištěného skutkového stavu věci, když závěry odporují předchozím skutkovým zjištěním, což má negativní vliv na ochranu práv žalobce. Správní orgán nezohlednil požadavek předchozího

kasačního rozhodnutí žalovaného a neodstranil rozpory mezi stavebníkem předloženou dokumentací a zápisem v protokolu ze dne 17. 6. 2003, když stejná skutečnost plyne i z dalších důkazů. K tomu navrhl provedení důkazu výsledky svědků prokazujících zvednutí celé stavby. Hodnocení důkazů pak v napadeném rozhodnutí označil za zcela nedostatečné. Stavební úřad též nereagoval na dlouhodobé užívání stavby, které muselo mít vliv i na aktuálnost protokolů o revizích a dalších nutných zkouškách, když požadavek vyslovil žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí v roce 2006, avšak dokumenty jsou již z roku 2003. Neoprávněné užívání prostor mělo nepochybně na stav instalovaných zařízení vliv, a tedy protokoly nemohly vytvořit podklad pro závěr, že stavba je v souladu s veřejným zájmem. Bylo na správním orgánu, aby si aktualizované zprávy o revizích opatřil. Nebyla též vyhodnocena změna v užívání stavby z půdních prostor na obytné místnosti. Správní orgán také vycházel z pouhého čestného prohlášení stavebníka. Nebyly též projednány všechny námitky žalobce, ačkoli na nich trvá po celé řízení, čímž jsou přehlížena práva žalobce. Dodatečné povolení stavby také není ve veřejném zájmu a mělo tak být nařízeno odstranění stavby. Žalobce byl dotčen na svém právu na ochranu vlastnictví, neboť došlo ke snížení proslunění obytných místností v důsledku zvýšení konstrukce střechy sousedního domu. Konečně ze správního spisu vyplývá, že žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 7. 2008, č.j. SŘ/8019/2003/RS, potvrdil. Při svém rozhodnutí dospěl k závěru, že stavba je v souladu s veřejným zájmem. Námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu nepovažoval žalovaný za důvodnou, když správní orgán prvního stupně požadoval po stavebníkovi v novém řízení doložit opravenou část projektové dokumentace včetně požárně bezpečnostního řešení stavby, z níž by byl patrný nový i původní stav, což též bylo doloženo mimo jiné projektovou dokumentací z roku 1956, ze které ve spojení s dalšími dokumenty vyplynulo, že nemohlo dojít k většímu zastínění objektu žalobce více než před rekonstrukcí domu. Ponechání krovu v původní výšce též vyplynulo z předložených fotografií, když stavebník podezdívku v původní výšce pouze opravil. Jak z původní, tak i z nové dokumentace plyne stejná výška okapů, zatímco hřeben střechy je níže než dříve. Správní orgán prvního stupně tak vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Dokazování bylo v řízení provedeno nejen čestným prohlášením stavebníka, ale i dalšími důkazy, kterými byl skutkový stav prokázán. Námitky žalobce, že nebyl respektován názor odvolacího orgánu týkající se odstranění rozporů při zjišťování skutečnosti, zda došlo či nikoli ke zvýšení konstrukce střechy, pak žalovaný odmítl s tím, že pouze vytýkal procesní pochybení orgánu prvního stupně, který jím konstatované nedostatky posléze napravil a v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi vypořádal. K námitce zpochybňující aktuálnost předložených zpráv o revizích zařízení pak žalovaný uvedl, že předmětem odvolacího řízení není užívání stavby, proto se k námitce dále nevyjádřil. Pokud žalobce v odvolání namítal, že nebylo rozhodnuto o změně užívání stavby, žalovaný sdělil, že správní orgán prvního stupně vycházel z obsahu žádosti o dodatečné povolení stavby a jejího užívání, nikoli o změnu užívání. Správní orgán tak nemohl rozhodovat o něčem, o co stavebník nežádal. Požadoval-li žalobce provedení důkazů výsledky svědků, neučinil tak v průběhu nového projednání, ač tak učinit mohl. Žalovaný pak provedení tohoto důkazu nepovažoval za nutné, když ve spisu se nachází dostatek důkazů k posouzení skutkového stavu. Z nich vyplynulo, že nedošlo ke zvýšení konstrukce střechy, a tedy nemohlo dojít ani ke zhoršení proslunění obytných místností žalobce oproti stavu před rekonstrukcí. Pokud žalobce namítal neaktuálnost předložených protokolů o revizích zařízení v domě stavebníka, z těchto dokumentů nevyplývaly žádné závady, které by bránily plynulému provozu, a nebyl tedy důvod nevydat souhlas s užíváním stavby. Platnost uvedených dokumentů není nijak omezena. Tvzením, že odvolací orgán ve svém předchozím rozhodnutí z roku 2006 požadoval předložení zmíněných revizních zpráv, které však jsou již z roku 2003, se nezabýval, neboť uplynula objektivní lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu. Oprávněností

užívání předmětné stavby se žalovaný též nezabýval, neboť nebylo předmětem odvolacího řízení. Pokud žalobce namítal, že nebyly projednány jeho námitky, které po celou dobu řízení uplatňoval, žalovaný konstatoval, že v novém projednání dodatečného povolení stavby ze strany žalobce ani jeho zástupce žádné námitky vzneseny nebyly, ačkoli jim k tomu byl dán prostor. Námitky z předchozích fází řízení nemohly být projednány. Práva žalobce nebyla přehlížena, neboť správní orgán prvního stupně se zabýval dopadem činnosti stavebníka do sféry práv žalobce. Nelze též konstatovat, že by stavba nebyla v souladu s veřejným zájmem, neboť stavebník dostatečně prokázal opak, když předložil požadovaná stanoviska a vyjádření a podklady. K dotčení vlastnického práva žalobce rovněž nedošlo, neboť z předložených důkazů vyplynulo, že nemohlo dojít k většímu zastínění obytných místností žalobce více, než tomu bylo před rekonstrukcí.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla dodatečně povolena předmětná stavba, resp. byl vydán souhlas s jejím užíváním.

Podle § 179 správního řádu z roku 2004 se řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, dokončí podle dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.

Podle § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád z roku 1967“) rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností.

Podle § 32 odst. 2 správního řádu z roku 1967 podkladem pro rozhodnutí jsou zejména podání, návrhy a vyjádření účastníků řízení, důkazy, čestná prohlášení, jakož i skutečnosti všeobecně známé nebo známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán.

Podle § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967 správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

Podle § 34 odst. 5 správního řádu z roku 1967 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

Podle § 39 odst. 1 a 2 správního řádu z roku 1967 může správní orgán místo důkazu připustit čestné prohlášení účastníka řízení, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Čestné prohlášení správní orgán nepřipustí, brání-li tomu obecný zájem nebo byla-li by tím porušena rovnost mezi účastníky řízení. Čestným prohlášením nelze nahradit znalecký posudek.

Podle § 46 správního řádu z roku 1967 rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti.

Podle § 47 odst. 3 správního řádu z roku 1967 v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Z relevantní judikatury přitom plyne, k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č.j. 3 As 51/2007-84, přístupný na www.nssoud.cz, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6 A 48/92-23, že odvolací správní orgán je povinen se vypořádat v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny. Opačný postup vede k nepřezkoumatelnosti odvolacího rozhodnutí. Obdobně viz i rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31 Ca 39/2005-70 (publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1282/2007), ve kterém se uvádí, že „*Nevypracovala-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*.“ Stejně tak je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2007, č.j. 2 As 61/2006-69, přístupný na www.nssoud.cz, ve kterém se uvádí, že „*Pokud správní spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení, a správní orgán v odůvodnění rozhodnutí pouze vysloví, že vycházel z obou, ale již nevyloží, proč vzal v úvahu pro své rozhodnutí obsah pouze jednoho a proč vyloučil protichůdné, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*.“

Žalobce napadenému rozhodnutí předně vytýkal, že nedošlo k náležitému zjištění skutkového stavu věci, jak to předpokládá § 32 odst. 1 správního řádu 2004, když v předcházejícím rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2007, č.j. KUZL 50109/2007, bylo stavebnímu úřadu uloženo, aby se zabýval připomínkou, že provedenými úpravami došlo ke zvýšení zdíva o cca 30 cm, čímž mohlo dojít k zastínění obytných místností žalobce. Dále nedošlo k odstranění rozporů mezi jednotlivými důkazy v řízení v prvním stupni a žalovaný poté takové rozhodnutí potvrdil. Skutečnost, že zeď byla zvednuta, plyne ze spisu. Žalovaný oproti tomu označil skutkový stav za spolehlivě zjištěný, když k prakticky shodné námitce žalobce v napadeném rozhodnutí uvedl, že stavebníkem bylo doloženo mimo jiné projektovou dokumentací z roku 1956 a dalšími důkazy, že nemohlo dojít k většímu zastínění objektu žalobce více než před rekonstrukcí domu a došlo pouze k opravě podezdívky v původní výšce; okapy tak zůstaly stejně vysoko. Soud považuje označenou námitku žalobce za důvodnou. Ze správního spisu a opakovaných kasačních rozhodnutí žalovaného ve vztahu k rozhodnutím stavebního úřadu plyne, že věc byla opakovaně vracena orgánu prvního stupně právě proto, že se nedostatečně zabýval otázkou, zda rekonstrukcí domu stavebníka došlo ke zvýšení konstrukce střech, resp. jejího okapu a v důsledku toho i k zastínění obytných

místností žalobce. Sporná okolnost byla vyvolána, jak též ze správního spisu plyne, jednak zjištěním uvedeným v protokolu o místním šetření ze dne 17. 6. 2003 a též údajem uvedeným v původní projektové dokumentaci předložené stavebníkem zpracované Ing. L. Těmito rozpory se při svém rozhodnutí stavební úřad prvního stupně nezabýval a tato skutečnost byla primárně důvodem pro opakovanou kasaci jeho rozhodnutí, když byl zároveň zavázán závazným právním názorem žalovaného v dané věci, a to zejména rozhodnutím ze dne 15. 10. 2007, č.j. KUZL 50109/2007. Při novém projednání následujícím po tomto kasačním rozhodnutí se stavební úřad prvního stupně zabýval rozporům v předložených důkazech, když si opatřil a též stavebníkovi poskytl stavební dokumentaci z roku 1956, z níž vyplynulo, že výše okapů u stavby stavebníka byla 3,2 metru na obou stranách, načež stavebník doložil opravenou projektovou dokumentaci ze dne 14. 5. 2008 zpracovanou oprávněnou osobou. Z té plyne, že okapy i hřeben střechy zůstaly v původní výšce a nedošlo k jejich zvednutí, což je doloženo též řezem A-A a porovnáním s řezem A-B původní projektové dokumentace z roku 1956 i předloženými fotografiemi. K těmto listinám též přiložil stavebník čestné prohlášení, v němž tuto skutečnost konstatuje mimo jiné s odkazem na původní projektovou dokumentaci. Stavební úřad se pak zabýval i rozdílem oproti „původní“ projektové dokumentaci předložené stavebníkem a dospěl při jejich porovnání ve spojení s čestným prohlášením stavebníka i doplněním projektové dokumentace k závěru, že ke změně výšky stavby nedošlo. Soud je toho názoru, že žalovaný a před ním stavební úřad rozhodly nesprávně, a to z těchto důvodů. Stavební úřad své rozhodnutí opřel o tvrzení, že při porovnání „původní“ stavebníkem předložené projektové dokumentace a dokumentace nově doplněné dne 14. 5. 2008 ve spojení s dokumentací z roku 1956 a čestným prohlášením stavebníka je zřejmé, že ke změně výšky stavby nedošlo. Z rozhodnutí stavebního úřadu však není zřejmé a k námitce žalobce tuto vadu neodstranil ani žalovaný, jakými úvahami byly správní orgány vedeny při hodnocení důkazů, zejména s ohledem na to, že stavebním úřadem nebyla nijak specifikována „původní“ projektová dokumentace předložená stavebníkem. Za normálních okolností by tato vada nemusela mít vliv na správnost rozhodnutí, nicméně s ohledem na délku správního řízení i poměrně značné množství verzí projektové dokumentace postupně stavebníkem předkládaných je v projednávané věci nanejvýš nutné, aby rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla odůvodněna natolik, aby bylo zřejmé, z jakých důkazů, v tomto případě, z jakých „původních“ verzí projektové dokumentace bylo vycházeno při hodnocení klíčové otázky, zda došlo či nikoli ke zvýšení podezdívky předmětné střechy. Byť z nové projektové dokumentace ve spojení s projektovou dokumentací z roku 1956 a čestným prohlášením stavebníka plyne, že k takové úpravě stavby nedošlo, a tedy nedošlo ani k dotčení obytných místností žalobce zastíněním, není z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé, ve vztahu k jakým důkazům, obsaženým ve spisu z předchozích fází řízení k takovému závěru správní orgány došly (ačkoli jsou ve spisu důkazy svědčící o opačné skutečnosti), a tedy jakým způsobem se s těmito důkazy vypořádaly, kromě toho, že se zřetelně přiklonily k důkazům svědčícím o jiném závěru. Rozhodnutí obou orgánů dostatečně neuvedla, proč k určitým důkazům nebylo přihlédnuto, a to v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku pod sp. zn. 2 As 61/2006. Nelze též přehlédnout, že i všechny původní verze projektové dokumentace předložené stavebníkem byly zpracovány k tomu oprávněnou osobou a za takové situace nelze odůvodnění rozhodnutí postavit pouze na tomto argumentu. Pokud žalobce namítal v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, že nebyly odstraněny rozpory mezi důkazy obsaženými ve spisu, pak žalovaný se zabýval pouze zjištěními učiněnými ve vztahu k nově předložené projektové dokumentaci a dokumentaci z roku 1956, aniž by učinil jakoukoli poznámku směrem k důkazům, které svědčily o opaku a nevypořádal se tak se všemi námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání v souladu se shora citovaným právním názorem zdejšího soudu vysloveným ve věci vedené pod sp. zn. 31 Ca 39/2005. Pokud dále

žalobce namítal, že se nemůže ztotožnit se závěrem žalovaného, že předložený a doplněný projekt stavebníka a jeho čestné prohlášení představují dostatečný podklad pro rozhodnutí o nedůvodnosti námitek žalobce, je soud toho názoru, že žalovaný nepostupoval zcela v souladu s § 34 odst. 5 správního řádu z roku 1967 a nehodnotil všechny důkazy jednotlivě a poté ve vzájemné souvislosti, zejména za situace, kdy ve spisu jsou přítomny listiny, které svědčí pro opačný závěr. Hodnotil pouze ty, které svědčily závěru správního orgánu prvního stupně. Jeho postup tak byl v rozporu i s ustanovením § 3 odst. 4 správního řádu z roku 1967, když skutkový stav nebyl zjištěn spolehlivě. Samotné užití čestného prohlášení stavebníka však je v souladu se zákonem, když tento postup umožňuje § 39 správního řádu z roku 1967, pokud není dána výjimka podle odstavce 2 téhož ustanovení, stejně jako § 32 odst. 2 téhož zákona, jež uvádí čestné prohlášení mezi podklady pro rozhodnutí. Na místě pak nebyla ani další námitka žalobce, že se žalovaný nezabýval otázkou snížení hřebene střechy, zatímco žalobce namítal zvýšení zdiva, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odvolací orgán řešil i otázku zvýšení okapu, stejně jako správní orgán prvního stupně. Co se pak týče námitek žalobce, že žalovaný měl k jeho návrhu provést výslech svědků, odkazuje krajský soud na § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož platí, že k návrhům na provedení důkazů uvedených v průběhu odvolacího řízení, či v odvolání, lze přihlídnout jen tehdy, pokud je účastník nemohl uplatnit dříve. Ostatně toto podporuje i odborná literatura, např. VEDRAL, J. *Správní řád : komentář*. Vyd. 1. Praha : Bova Polygon, 2006. s. 495 až 496, kde se uvádí, že „*Je tedy obecně vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení takové skutečnosti a důkazy, o kterých zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení na prvním stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit.*“ Lze tudíž souhlasit se žalovaným, že z důvodu, že žalobce v průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem výslech svědků nepožadoval, ačkoli mu v tom, jak plyne ze spisu, nic nebránilo, nemohl žalovaný s ohledem na koncentrační zásadu obsaženou v označeném ustanovení k tomuto návrhu přihlížet. Namítal-li žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že protokol o tlakové zkoušce vnitřního vodovodu a ústředního vytápění ze dne 30. 9. 2003, protokol o stavu komínových průduchů ze dne 3. 4. 2003 a revize elektrického zařízení ze dne 13. 3. 2003 nejsou aktuální, konstatuje krajský soud, že z napadeného rozhodnutí konkrétně ze str. 12 a 13 vyplývá, že žalovaný se touto námitkou zabýval, přičemž krajský soud se s jejím hodnocením ztotožňuje. Stejně tak nelze přisvědčit námitce, že došlo k porušení § 33 odst. 2 správního řádu, a to z toho důvodu, že správní orgán po seznámení žalobce s podklady rozhodnutí doplnil do spisu pouze výpisy z katastru nemovitostí, které na meritu předmětné věci ničeho nemění a žalobce tak tímto doplněním nebyl nikterak zkrácen na svých právech. S ohledem na výše uvedené vady však krajskému soudu nezbylo než rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, resp. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém žalovaný výše uvedené vady napraví (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést, byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, z odměny za dva úkony (převzetí a příprava zastoupení, žalobní návrh) právní služby po 2.100,- Kč podle ustanovení §§ 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a náhrady za dva režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Celková výše náhrady nákladů řízení, kterou je povinen žalovaný žalobci uhradit, tak činí 6.800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 9.8.2010

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu